

Marti Martorell

Per motius professionals diferents, durant alguns mesos el nombre de pel·lícules tractades en aquest apartat només serà d'un. Esper que, en començar la nova temporada després de l'estiu, les crítiques tornin a tenir la mitjana habituals dels darrers articles.

THE PASSION OF THE CHRIST (LA PASIÓN DE CRISTO)

En la tercera pel·lícula que realitza, Mel Gibson demostra que és millor di-

rector que actor i un productor amb les idees clares, perquè aconseguir que una pel·lícula rodada en arameu i llatí no s'estreni a cap banda del món doblada demostra un gran poder de convicció, cosa que agraïm moltíssim els defensors de les versions originals, perquè pot ser que qualche espectador que no s'ha plantejat mai veure pel·lícules que no siguin doblades descobreixi que seguir-les amb subtítols tampoc no és tan dolent i que val la pena veure-les d'aquesta manera més vegades.

Curiosament, les dues pel·lícules basades en els darrers dies de Jesús que han provocat més enrenou són les millors cinematogràficament: aquesta nova versió deguda a Mel Gibson i la de

Martin Scorsese, *The Last Temptation of Christ*. Dues obres que són molt llunyanes de l'edulcorada, i sobrevalorada, visió que va perpetrar Franco Zeffirelli a *Gesù di Nazareth*.

Mentre Martin Scorsese es basa en un llibre de ficció, la novel·la homònima de l'escriptor cretenc Nikos Kazantzakis, Mel Gibson opta per fer una lectura gairebé fidel dels quatre evangelis. Quasi exacta perquè hi fa present de forma constant, i molt encertadament, la figura de Satanàs, encarnada per l'actriu Rosalinda Celentano. A més de seguir prou fidedignament les sagrades escriptures, el director roda la tortura que va patir Jesús amb un to realista i, fins i tot, molt violent: en aquest punt

les diferències entre drama sacre i pel·lícula *gore* es desdibuixen i em fan qüestionar si, amb la visió de tanta de sang i carn desfeta, es frega la inversemblança i un distanciament que provoquen un resultat diferent del que cercava el director.

D'altra banda, Mel Gibson troba el punt just a la relació que estableixen Maria i son fill. La mostra com una dona que en tot moment actua com a mare i que en els moments durs que viu Jesús no la consola gens pensar que això li passa per a la salvació del poble elegit, oposats als records de la infantesa i joventut del fill, quan encara només feia de fuster (en l'únic moment d'humor que hi ha en tota la pel·lícula). Per contra, la presència de Maria Magdalena passa

bastant desapercebuda. Tampoc no hi tenen gaire importància els deixebles (amb l'excepció, és clar, d'explicar la traïció de Judes Iscariot i el seu suïcidi posterior). Quant a la polèmica sobre l'antisemitisme que podria traspasar, francament, no la hi vaig veure, perquè si hi ha cap poble que queda mal parat, és el romà, amb uns soldats sàdics que s'extralimiten en el suplici infligit a Jesús.

Mel Gibson defuig el didactisme: si un espectador no sap qui era Ponç Pilat o la professió de Maria Magdalena, no arribarà a tenir-ne idea tampoc en acabar la pel·lícula; una decisió arriscada però ben trobada, perquè podria perdre's el sentit de donar importància als dies de la passió, el vertader tema central. Per aquest motiu, quan el director

recorre als *flashbacks*, sempre ho fa amb la idea de contrastar la informació que hi dona amb el moment concret dels darrers dies de Jesús.

Finalment, també s'ha de remarcar com a punt molt positiu la fotografia, a càrrec d'un gairebé desconegut Caleb Deschanel: bon ús d'un gran format panoràmic que converteix la ciutat italiana de Matera en una Jerusalem del segle i versemblant. Encara cal afegir-hi la utilització excel·lent de les lents anamòrfiques (un sistema fotogràfic que permet aprofitar al màxim la resolució de cada fotograma), cada vegada més deixades de banda, i que, quan s'empren bé, emfasitzen positivament la projecció, per molt gran que sigui la pantalla. 🎬